

OMANÄOLINE

Kunstnik Gita Teearu ja tema kaasa Märt-Valter Bernadti kodu Tallinnas Kose-Lükatil on kui kena saareke kesk magusa linnajao uusi majakarpe.

Äp

Teet Reier
teet.reier@aripaev.ee

Tõesti, tõesti, Pirita jõe-käärude kaunid ja küllaltki kallihinnalised krundid on juba ammu omale peremehed leidnud ja uusi villasid on siia kerkinud nagu seeni pärast vihma. Kas nad kõik ka stiilsest arhitektuurist lugupidavale inimesele silmarõõmu pakuvad, on loomulikult maitse asi.

Teed Gita ja Märt-Valteri koju polegi nii lihtne leida. Parkimisplatsilt kesk männimetsa on kaks võimalust edasiminekuks: tõkkepuuga tee, mis viib uuseramute vahele, ja väike kõrvaltee, mis põõsaste vahele kaob, vana keelumärk sissesõitu takistamas.

Sajandeid vana talu

Kuna põõsaste tagant terendab vastu laastukübaraga kaetud tornike, tundub viimane teevalik siiski õigem olevat. "Märt-Valteri esivanematele kuulunud Lükati talu on mainitud juba 15. sajandil, selle talu järgi on ka Kose-Lükati oma nime saanud," jutustab Gita, kes kahe sõbralikult pureleva hundi-koeraga väravasse vastu on tulnud.

"Meie praegune elamine on kohandatud vanase aidahoonesse, talumaja ja selle kõrvalhooned on kasutusel rohkem panipaigana," räägib Gita. "Tegelikult kuulusid kõik ümberkaudsed maad Lükati talule. Nõukogude ajal oli naabruses pioneerilaager ja kui hiljem maade tagastamiseks läks, libisesid paremad palad kunagisest krundist nn õigetele inimestele."

"Oleks pidanud ühe krundi mõnele advokaadile lu-

bama, küllap siis oleks õnnestunud ka väärtuslik maa tagasi saada, aga mis sellest nüüd enam taga nutta," arvab Gita. Praegusest pooleteisest tuhandest ruutmeetrist jagub nii elamiseks kui ka aias toimetamiseks.

Gita mainib, et tema eelstuseks on ikkagi vanad ja läbi-proovitud lillesordid. Nii peab ta lugu väikese õiega hurmavalt lõhnavast nartsissist, mis ehtis kunagi paljusid taluõuesid. Või siis meie kliimas kohanenud tulbisortidest. "Uusi lillesorte on poes küll palju leida, aga tihti ei pea nad vastu ja saavad juba esimesel talvel hukka," lisab ta.

Aidahoone kohandati elamiseks eelmise sajandi kaheksakümnendatel aastatel. "Materjaliga oli toona raske, miskiit polnud ju poest saada. Kõike tuli otsida ja kombineerida," meenutab Gita. "Ühel sõidul Lõuna-Eestisse leidsime kuulutuse, kus pakuti müüa saematerjali, sealt me kogu maja puidu siis saimegi."

"Ka laastudeks vajalik ja korralik puit oli olemas, kuid kui saabus aeg töödega alustada, selgus, et laastumasin on katki, ja nii pidime leppima juba valmis tehtud laastudega, mis aga polnud just kõige paremad," jutustab naine.

Kodu ja ateljee üheskoos

Esimesele korrusele on tillukesele esikule lisaks ennast mahutanud ka väike heledatooniline magamistuba ja uhke mõisa pesukapi ja antiikmööbliga täidetud elutuba.

Elutoast viib trepp ülesse Gita töötuppa, kus laual parasjagu pooleli tellimustöö Berni alpi karjakoerast ning seintel ja põrandal veel hulka raamidesse pugunud ja ostjaid ootavat graafikat. Piltide

